

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ФАРЪТ НА МЪРТВИТЕ

chitanka.info

„Настъпи вечерта. Човекът взе малката свещ от кутията, запали я и започна да се изкачва с нея нагоре по дългата вита стълба.

— Къде отиваме? — попита свещичката.

— Качваме се на кулата, за да осветим пътя на корабите в пристанището.

— Но нито един кораб в пристанището не може да види моята светлина! — възрази малката свещичка.

— Дори твоят пламък да не е велик — каза човекът, — ти въпреки всичко продължавай да гориш толкова ярко, колкото можеш. Другото остави на мен.“

Притча

Денис изтича на улицата. Огледа се, за да види дали тайфата се задава, но единственият звук идваше от табелата на кръчмата, която висеше пред вратата на „Котка и буре“. Слънцето напичаше жестоко, но вятърът разхлаждаше и Денис се затича към брега. Сигурно другите вече бяха там.

Дванадесетгодишното момче се втурна по прашната и безлюдна улица. Спусна се по наклона. Отляво имаше гъста смесена гора — букове, дъбове, брези, а отдясно тревата се спускаше надолу до самото море. Брегът бе изключително каменист, но това му беше чара. Децата скачаха от камък на камък, ловяха раци, гонеха рибки, замеряха се с водорасли. Веднъж направиха зелена коса на Али, единствената дама в компанията им. После всички ядоха бой, след като Али се прибра и стресна старата си баба.

Като наближи брега Денис подвикна:

— Хей! Тук ли сте?

Спря и се ослуша. Не чу нищо. Сигурно се криеха от него. Тръгна успоредно на брега и навлезе сред дърветата. На сянка даже му стана хладно, но не обърна внимание. Крояха му номер и той трябваше да се измъкне и да не се изложи. Между дърветата вляво виждаше

морето и усещаше мириxa на солена вода. Заради този мирис нямаше търпение да дойде при баба и дядо през лятната ваканция. От самата гора се излъчваше миризма на смола, мокри дървета и пръст. Денис спря за секунда, колкото да се ослуша. Плесна един комар, който използва момента да кацне на ръката му и продължи тихо напред. До края на гората не срещна приятелите си, което го изненада. Когато слънцето блесна в очите му след последните букове, замижа. Блъсна го силен вятър и няколко едри капки паднаха на земята и вдигнаха прах от сухата земя. Погледна нагоре и видя, че от юг небето се е задънило. Идваха черни облаци. Огледа се. Трябваше да намери къде да се скрие, докато премине дъжда.

— Старият фар — си каза Денис и тръгна забързано покрай брега.

Морето под него се надигаше на талози и обливаше канарите с бясна пяна. Сякаш искаше да ги разбие на малки парченца, а после да ги смели на пясък, който да положи на дъното си. Пръски летяха нависоко. Досега не бе виждал толкова бурно море.

В далечината отекна гръм и капките заваляха силно. Над него чайки и гларуси надаваха тревожни крясъци и пляскаха с криле. Първото ледено парче, което го удари по рамото му направи синка. Денис се затича. В далечината трудно се виждаше старият фар, заради силно валящия дъжд, примесен с град. Небето бе черно и надвиснало като дим от огън и притискаше света. Дишаше се трудно от цялата влага. Тътенът на гръмотевиците и на разбиващите се вълни вече заглушаваха всички околни шумове.

Ето го и фарът. Детето се вмъкна вътре. Почти нищо не се виждаше. Фарът не работеше отдавна, бе разбиван, а стените издраскани с нецензурни надписи, опити за поезия и романтични излияния като „С + Г = ВНЛ“ или „Аз бях тук!“.

Изведнъж чу шум. Нещо изтрака, проблесна пламък и пред очите му се показа бяло лице, обрамчено от зелени мокри коси. Очите бяха широко отворени, а устата бе разтегната, разкривайки жълтеникава паст. Чу се гърлено ръмжене. Денис извика и отстъпи назад. Препъна се в някакъв камък и падна. Светлината угасна. Чу се сподавен смях, а после блеснаха три фенерчета. Денис видя приятелите си и Али, тяхното талисманче, които се заливаха от смях. Как им се върза на

номера с водораслите? Али се приближи, изплю нещо жълто в ръката си и му я подаде:

— Искаш ли лимон, смелчаго! — разнесе се кикот.

— Изкарахме акъла на Денис, ха-ха-ха! — радваха се децата.

Той стана начумерен. Никой не обичаше да е обект на подигравки и да се смеят за негова сметка. Когато, обаче, Али го докосна по рамото и го попита със сериозно изражение дали се е ударил много при падането, Денис забрави срама и болката. Трепна от това докосване, изчерви се (добре че бе тъмно и не можеха да видят това) и смотолевил, че е най-тъпото чудовище, което е виждал. Али се усмихна и седна на една откъртена тухла.

Бурята надигаше вой. Пелена от дъжд покриваше света. На повече от два метра не се виждаше нищо. Небето бе толкова черно, че Хари каза, че му приличало на едно стъкло, което беше опушвал миналото лято, за да гледа слънчевото затъмнение. Четирите деца се бяха свили едно до друго. Вятърът свистеше през разбитите стени и ставаше течение. Пръски дъжд влизаха през горната част на фара, където стъклата бяха изпочупени. Летните блузки не можеха да запазят топлината на детските тела, затова се бяха сгушили. Денис усещаше телцето на Али до себе си.

— Много ли ти е студено? — попита я той.

— Да — му отговори тя, макар че всички чуваха тракането на зъбите й.

— Като тракащата челюст на Стивън Кинг си — изсмя се Гюс.

— Ти си като разкопан труп — озъби му се малката и Гюс я перна по главата.

— Я престанете! — намеси се Денис. — По добре да огледаме фара дали няма никакви подпалки. Нещо, което можем да запалим, за да се сгреем.

— А кибрит?

— Аз имам в джоба. Винаги си нося — гордо се изпъчи той.

— Аз идвам с теб да потърсим нещо — изправи се Али.

— Гаджета! Гаджета! — извика Кент и почна да се плези.

Само Гюс му обърна внимание. Той носеше жилетка, затова и не се интересуваха от студа, но другите бяха с мокри дрехи и трепереха.

— После ще те пребия, Гюс — каза Али, — или ще се промъкна в стаята ти със зелената си коса.

Всички се разкискаха, а Денис и момичето се отдалечиха. Огледаха приземното помещение, но не намериха нищо подходящо. Всичко бе гол цимент. Затова започнаха да се изкачват по стълбата към втората площадка. Движеха се бавно, защото светлината на фенерчето не бе способна да разсее мрака, който изпълваше сградата. Денис се наведе и вдигна счупена щайга.

— Хей, виж, това ще свърши работа! — зарадва се той.

— Да, остави я на площадката. На връщане ще я свалим заедно с другите неща, които намерим.

— А, да, разбира се, че няма да я разнасям нагоре-надолу!

Отекна нов гръм. Децата продължиха да се изкачват. Още две площадки и щяха да са в горната част на фара, където светлината би трябвало да гори, за да предпазва корабите от крушение. Светлината отдавна бе загаснала и скоро нямаше да гори. Децата стигнаха до най-горната част, където бе още по-студено и дъждът валеше почти безпрепятствено.

— Хей — извика Денис — искаш ли да запаля светлина.

— Как? — учуди се Али.

Денис я пусна и изтича. Видя, че всички лежи са здрави и се усмихна:

— Ще запаля фенерчето. Светлината му ще бъде увеличена от лупите и фарът ще грейне като слънце.

— Страхотно — каза Али, — но да не извикаме удавниците?

— Какви удавници?

— Дядо ми е разказвал — започна Али, — че когато се запали фара в буря, светлината му привлича умрелите в близост и те се събират, сякаш за да се опитат да оцелеят.

— Хм, това са дрънканици. Сигурно е искал да те сплаши.

— Не знам — малко обидено каза Али, — но нали знаеш, че е рибар, запознат е с тези неща.

— Тъкмо ще изплашим онези долу — зарадва се Денис и започна да се клатушка из помещението с вдигнати напред ръце, все едно е зомби.

Момичето прихна да се смее.

— Хайде, давай, Денис. Освети света с фенерчето си!

Момчето приближи светлината. За миг всичко се огря от ярка светлина, а после изгасна. Удари гръм, който разтреса фара.

Смеейки се, двете деца слязоха по стълбите. Събираха боклуците, които щяха да запалят, за да се сгреят с приятелите си. Слязоха долу.

— Хей, момчета! Тук ли сте, или удавниците ви завлякоха в морето? — провикна се Али.

Отговори ѝ тишината.

— Хей, къде сте?

— Сигурно се крият, за да ни изплашат — каза Денис.

В този миг блесна светкавица и огря мъртвешко лице. Полуразложената кожа висеше на парцали, разкривайки гноясала плът. Едното око се поклащаше на бузата. Косата бе опадала, а там където прозираше кожата, тя бе наръфана от зъби. През раните се процеждаше вода — мътна и леко розовееща от кръвта. Сладникавата миризма на разложена плът изпълни белите дробове на Денис. Той замахна с щайгата, която бе напълнил с други отпадъци и я стовари в лицето на съществото. То залитна назад и падна на земята. Чу се отвратителен хрущящ звук, когато задната част на главата му срещна ръба на тухлата, на която преди минути бе седяла Али. В това време светнаха няколко фенерчета.

— Денис, какво направи? — зазвучаха детски гласове.

— Денис, това е Кент, не го ли позна.

Момчето стоеше вцепенено и гледаше мъртвото тяло на приятеля си. Така и не усети кога Али бе измъкнала ръката си от неговата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.